

Forfatter: Stuckenberg, Viggo

Titel: Udrag fra VEJBRED

Citation: Stuckenberg, Viggo: "Samlede Værker", i Stuckenberg, Viggo: *Samlede Værker*, 1910-11, s. 488. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-stuckenberg03-shoot-idm139889640714144/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Værker

MURABITEN. Allah forvirrer din Tale! Hvil dig, fremmede.

AKBAR. — — som det blege Vand, du gav mig at drikke, var hun, — det blege, blanke Vand — — —

Murabiten ser længe paa ham. Saa siger han.

— Allah planter giftig Urt i Ørkenen for den, som synder, og leder hans Fod, saa den stinges, og sulter hans Bug, til han æder Urtens Gift. — — Hvad har du syndet?

AKBAR. Kender du Trøst for den, hvis Dage er som søvnløse Nætter — — —

Ingen Urr har stukket min Fod. Hvor jeg traadte, højede de stikkende Torne sig, og den sultne Løve slikkede min Haand.

MURABITEN. Allah tilgiv din Spot! Dit Sind er mørkt som Bjærgets Hule. Sig mig din Brøde.

AKBAR. Søndets Urt og Ørkenens Dyr saa, hvad du ikke ser — — — Hvorfor spørger du mig?

MURABITEN. Mit Haar er vissent, Søn, og mine Aar mange. Visdommen blomstrer sent. Tal, Ørkenen er om os.

AKBAR. Alle Vegne er hun — — mellem Bjærgene og i Ørkenen — — — her — — —

MURABITEN. Allah hører den, som græder. Lad din Tunge klage.

AKBAR. Se paa Solen. Hun var hvid som Solen. Og blaa som Himlen, naar den første Stjerne tændes, var hendes Øjne, og hendes Haar var lyst som gult Sand og gylden Silke — — —

— — Søn! siger Murabiten og griber om Akbars Haandled, en vantro har kastet sin Skygge over din Sjæl.

AKBAR. — — hendes Lemmer var smidige som Vingerne paa Flodens Fugle, og hendes Sjæl var som Morgenens Lys og Dalenes Dugg — —

MURABITEN. Hvorfor — — sig mig det — — hvorfor forlod du dit Harems Kamre og dine Havers Skygge. Hvad vil du her? Hvorfor gjorde du saa?